

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2024 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonej z art. 286 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 października 2023 r. sygn. akt II K 1009/22

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. S. 840 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 720 zł opłaty za II instancję oraz obciąża ją wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 20/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 października 2023 r. w sprawie II K 1009/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. obraza przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolne uznanie, że oskarżona doprowadziła E. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do faktycznie wykonywanego zawodu oraz przeznaczania pieniędzy na inwestycje finansowe i podstępem nakłoniła E. S. do wykonania kolejnych inwestycji finansowych na jej rzecz, podczas gdy oskarżona i pokrzywdzona umówiły się, że M. M. załatwi dla E. S. podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu które to zaświadczenie pokrzywdzona zamierzała okazać w banku celem uzyskania kredytu w pożądanej wysokości i środki przekazane oskarżonej przez pokrzywdzoną miały stanowić wynagrodzenie osoby, która zaświadczenie takie pokrzywdzonej i oskarżonej dostarczy;</p> <p>2. obraza przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

art. 410 k.p.k. poprzez wadliwe uznanie, że oskarżona w dniu 9 grudnia 2021 r. zaproponowała pokrzywdzonej „inwestycję finansową bez podawania bliższych szczegółów”, podczas gdy - jak wynika z akt postępowania przygotowawczego oraz przesłuchań w toku rozprawy głównej - zasadniczą intencją i motywacją pokrzywdzonej było uzyskanie kredytu bankowego, którego pożądana wysokość miała zdecydowanie przekraczać zdolność kredytową pokrzywdzonej, a oskarżona zaferowała pokrzywdzonej pozyskanie stosownego zaświadczenia o dochodach, na podstawie którego pokrzywdzona mogłaby uzyskać stosowny kredyt przy czym oskarżona z zawartej „umowy” wywiązała się i dostarczyła pokrzywdzonej rzeczony zaświadczenie;

3. obraza przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z

art. 410 k.p.k. poprzez wadliwe uznanie, że oskarżona w którymkolwiek momencie „współpracy” z pokrzywdzoną wprowadziła ją w błąd co do rzeczywistego przedmiotu oferowanej przez nią „usługi” albowiem jak wynika z akt postępowania przygotowawczego (k. 104) oskarżona jawnie ogłaszała na publicznie dostępnym portalu społecznościowym, iż pomaga w uzyskiwaniu kredytów w wyższej wysokości niż potencjalny kredytobiorca mógłby uzyskać w oparciu o posiadaną aktualnie zdolność kredytową;

4. obraza przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z

art. 410 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż oskarżona wprowadziła

w błąd pokrzywdzoną co do rzeczywiście wykonywanego przez oskarżoną zawodu albowiem brak jest podstaw do przyjęcia, że rodzaj wykonywanego przez oskarżoną zawodu miał jakikolwiek wpływ na podjęcie przez pokrzywdzoną decyzji o „zamówieniu” fałszywego zaświadczenia o dochodach; brak jest obiektywnych przesłanek by uznać, że pokrzywdzona zlecając przygotowanie dla niej fałszywego zaświadczenia o dochodach nie zdawała sobie sprawy z istoty i doniosłości przedsiębranego działania, a co za tym idzie brak jest podstaw do przyjęcia, iż informowanie przez oskarżoną o rodzaju wykonywanego zawodu miałyby mieć jakiegokolwiek znaczenie dla podjęcia przez pokrzywdzoną decyzji;

5. obraza przepisu postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie za w pełni wiarygodnych i szczerych zeznań pokrzywdzonej albowiem to pokrzywdzona zainicjowała postępowanie karne, to pokrzywdzona świadomie „zleciła” oskarżonej uzyskanie dla niej fałszywego zaświadczenia o dochodach, a które pokrzywdzona otrzymała, więc mogła się nim posłużyć w celu uzyskania kredytu; brak jest jakiegokolwiek podstaw — oprócz zeznań samej E. S. — do przyjęcia, że pokrzywdzona miała nie wiedzieć co tak naprawdę jest istotą transakcji pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżoną albowiem oskarżona wywiązała się ze „zlecenia” i przekazała pokrzywdzonej fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu; brak jest również podstaw do przyjęcia, iż zeznania pokrzywdzonej są szczere bowiem pokrzywdzona wiedziała, iż nie jest zatrudniona w

przedsiębiorstwie, które wystawiło fałszywe zaświadczenie, nadto z samych zeznań pokrzywdzonej wynika, iż nie miała nawet wiedzy jak firma rzeczono zaświadczenie sygnuje a jednak ta życzyła sobie takie zaświadczenie uzyskać;

6. obraza przepisu postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę okoliczności, że pokrzywdzona najpierw zażyczyła sobie załatwienia za pieniądze sfalszowanego zaświadczenia o zatrudnieniu a następnie zaczęła zastraszać oskarżoną, że jeśli go nie dostanie podejmie działania przeciwko oskarżonej w momencie zaś, gdy je otrzymała, zażądała zwrotu pieniędzy, które za pośrednictwem oskarżonej przekazała osobie, która podjęła się wystawienia sfalszowanego zaświadczenia;

7. obraza przepisu postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie, że oskarżona winna naprawić szkodę wyrządzoną pokrzywdzonej co do kwoty 13.600 zł podczas gdy skargą oskarżyciela objęte było tylko „wprowadzenie w błąd” co do „inwestycji finansowych” (czyli 10.000 zł przekazanych na poczet opłacenia składek ZUS) a nie pożyczki udzielone przez pokrzywdzoną oskarżonej – wobec tego obowiązek naprawienia szkody powinien obejmować kwotę nie większą niż 10.000 zł (bo udzielanie pożyczek na cele prywatne nie było objęte aktem oskarżenia) i to pomniejszoną o 4.000 zł, które oskarżona już zwróciła pokrzywdzonej – co oskarżycielka posiłkowa przecież przyznała.

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- pomimo, iż obrońca podnosi szereg zarzutów obraży art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, to w zasadzie mają one celu podważenie zeznań oskarżycielki posiłkowej oraz ustalonego w oparciu m.in. o ten dowód stanu faktycznego.</p> <p>- po dokonaniu analizy akt w ramach kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym depozycji oskarżycielki posiłkowej E. S., została przeprowadzona właściwie, zgodnie z dyrektywami z art. 7 kpk. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, którym dowodom bądź ich częściom nadano walor wiarygodności oraz podano przekonywujące powody, przemawiające za takim, a nie odmiennym ukształtowaniem oceny dowodów.</p> <p>- należy podkreślić, że podnoszenie zarzutów opartych na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcie się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionym środku odwoławczym apelujący tak czynił, gdyż w istocie przedstawił wyłącznie własną ocenę dowodów, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji, korzystną dla oskarżonej, jednakże taką, która nie respektowała</p>	

wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk, obowiązuje nie tylko sąd przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych wnoszonych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą ocenione jako nieuprawnione, a więc i dowolne.

- dogłębna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy słusznie obdarzył zeznania E. S. przymiotem wiarygodności w całości. Ich treść nie tylko koreluje ze zgromadzonym w sprawie nieosobowym materiałem dowodowym, jak chociażby potwierdzeniami dokonania przelewów, ale również częściowo co do faktu znajomości z relacją przedstawioną w postępowaniu przez oskarżoną. Oskarżycielka posiłkowa w sposób spójny, logiczny i obszerny zeznawała o okolicznościach poznania oskarżonej, nabrania w stosunku do jej osoby zaufania, jak i o przekazanych jej pieniądzach, szczegółowo wskazując okoliczności i sposób przekazania pieniędzy, w tym źródło ich pochodzenia. Również tożsamo wskazywała, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym, że to oskarżona zaproponowała jej zatrudnienie z datą wsteczną 3 miesięcy, wskazując na legalność takiego działania, przy czym postawiła warunek wpłaty 10 tys. zł tytułem, jak wskazywała, zaległych składek ZUS.

- wespół dowody uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne wskazują na mechanizm wprowadzenia w błąd

E. S., z wykorzystaniem jej ufnego nastawienia do proponowanych przez oskarżoną ofert inwestycji, zapewnień o ich dobrym celu, jak również o analogicznych intencjach oskarżonej. By wyrzucić błędne przekonanie o rzeczywistości do której zmierzała, składała zapewnienia osobiste o swoich możliwościach, staranności w jej działaniu, zaprzyjaźniła się z E. S. (czego nie kwestionowała), roztaczając same korzystne perspektywy dokonanych inwestycji, by wreszcie po całkowitej stracie finansowej, eksponować klauzulę ryzyka, jednocześnie przytaczając różne powody braku zwrotu środków, m.in. wskazywać na swoją jedynie pomocniczą rolę – twierdząc, że osoba u której zainwestowała zginęła.

Należy podkreślić, że nawet wtedy kiedy oskarżycielka posiłkowa powzięła informacje od W. S. o „oszukiwaniu” działaniu oskarżonej podnosiła, że zaistniała sytuacja stanowi wyłącznie „zrzędzenie losu”.

- z uwagi na powyższe, słusznie zatem Sąd Rejonowy w zasadniczej części, tj. w zakresie w jakim M. M. przedstawiała odmienne niż oskarżycielka posiłkowa okoliczności zdarzeń zaistniałych w ramach przypisanego jej czynu, wskazując na swą niewinność, wobec sprzeczności z wiarygodnym materiałem sprawy, nie uznał jej relacji za wiarygodnej. Stanowiła ona linię obrony oskarżonej, która dążyła do uniknięcia odpowiedzialności karnej za czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania. Co więcej taka decyzja nie może być w żadnym wypadku utożsamiana, ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego

rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu lub dowolnością oceny, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów bądź ich częściom, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.

- skoro tym samym orzekający w sprawie Sąd nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest również podstaw do kwestionowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

- z uwagi na to, że skarżący kwestionował zaskarżony wyrok w zakresie winy oskarżonej, Sąd Okręgowy ustosunkował się również z uwagi na treść art. 447 § 1 kpk, również do wymierzonej jej kary. I tak, kara grzywny odpowiadająca kwocie 2700 złotych, orzeczona obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby trzech lat za przestępstwo oszustwa na kwotę 13 700 złotych, nawet przy uwzględnieniu uprzedniej niekaralności oskarżonej, w żadnej mierze nie może zostać uznana za rażąco niewspółmiernie surową. Orzeczonej grzywny w żadnej mierze nie można ocenić jako wygórowanej, także w odniesieniu do wysokości wyrządzonej szkody. Zdaniem Sądu II instancji, wymierzenie wobec oskarżonej kary wywołującej dolegliwość o charakterze majątkowym pozostawało konieczne dla osiągnięcia wobec niej celów kary. Także i wysokość stawki

ustalona na kwotę 15 zł uwzględnia należycie dochody M. M., jej warunki osobiste, rodzinne i w żadnej mierze nie razi nadmierną surowością. Konkludując, kara wymierzona w takiej postaci, jawi się jako wyważona i sprawiedliwa.

- w realiach przedmiotowej sprawy zostały również w ocenie Sądu Okręgowego spełnione wymogi co do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz E. S., bowiem oskarżona nie zwróciła jej wyłudzonej kwoty 13700 zł. Wysokość środka kompensacyjnego została oparta o wyliczenie z k. 552 akt sprawy i nie budziła zastrzeżeń Sądu II instancji. Niewątpliwie kwota 3700 zł w świetle zeznań oskarżycielki posiłkowej z postępowania przygotowawczego została w grudniu 2021 r. przekazana przez nią na „cele inwestycyjne” i nie nastąpił jej zwrot ze strony oskarżonej, dlatego też należało ją uwzględnić w ramach orzeczonego obowiązku naprawienia szkody. Jeśli zaś chodzi o zwrot 4000 zł przez oskarżoną E. S., Sąd Rejonowy określając wysokość obowiązku naprawienia szkody miał na uwadze tą okoliczność, o czym świadczą pisemne motywy zaskarżonego wyroku. Z uwagi na powyższe, podniesiony w apelacji w pkt 7 zarzut nie mógł zostać uwzględniony.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzutu popełnienia przypisanego jej czynu ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie o obowiązku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

naprawienia przez oskarżoną szkody co do kwoty nie wyższej niż 6.000 zł.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność podniesionych zarzutów skutkowałą niezasadnością wywiedzionych wniosków.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 października 2023 r. w sprawie II K 1009/22 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----

Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonej okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk ponosi ona koszty procesu za postępowanie odwoławcze w całości;</p> <p>- z tych powodów Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i zasądził od oskarżonego na jej rzecz kwotę 840 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym, uznając żadaną kwotę 2000 zł za zbyt wygórowaną w odniesieniu do czynników określonych w § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, wszakże pełnomocnik stawił się na jednym terminie rozprawy odwoławczej, zaś złożenie odpowiedzi na apelację nie stanowi wydatków postępowania odwoławczego, a zaliczane jest zgodnie z przyjętą linią orzeczniczą, analogicznie jak w przypadku apelacji, do wydatków postępowania pierwszoinstancyjnego;</p> <p>- Sąd Okręgowy poprzestał zatem na stawce minimalnej, której wysokość ustalił na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22</p>

	października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm.).
III.	<p>- jak wyżej wskazano, zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżona ponosi koszty procesu, w tym koszty sądowe, za postępowanie odwoławcze w całości.</p> <p>Jest to reguła wynikająca z treści tego przepisu, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonej Sąd Okręgowy takich przesłanek nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 740 zł (opłata w kwocie 720 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżona	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana